

הערת המחברת: סיפורים, גם אלו הסותרים מרוחקים, לא נועדו אלא כדי לטפס כוסטור דילמות והתמודדויות המלוות את חייו אצל מאלף' כמתרחש בשנת ה'תשס"ח. לא נועדה המעיין, ולאפשר את המציאות הסבולנית הגלות הנוכחיים. ואני, בתוך כלל ישראל מאב בביאת המשיח, ואף על פי שיתמרה עם כל שיכוא.

"אין ציון של תמורה". אומר אדי.
"ברור שהייתה תמורה", פוסק בדיל.
"סביר להניח שהוא קיבל בתמורה מידע שיאפשר לו לפתח תרופות דומות. זה בהחלט עשוי היה למצוא חן בעיניו".
"אני לא יכול לחוות את דעתו".
"ולקחת אותי לשם אתה יכול?"
"בשמחה".

"אז תעשה את זה. ותגיד לי עוד משהו - מן הסתם הבחנת במספר בני האדם שהיו שם כאשר הגעתם למקום".
"סך הכל היינו שם כמאה שישים וחמישה אנשים, אני מניח שלפחות חלק מהם היו רובוטים". משיב אדי, "אבל אין לי נתונים על כך".
זה המון. המון. הרבה יותר מדי. זה מספר שגורם לבדיל לחוש כי חלומותיו על שחרורם של הילדים הינם חסרי כל הגיון.

היה בלאגן בחדר אוכל", אומר עלעל וחולץ בבעיטה את נעליו, "מישהו החליף את תמצית הקטשופ במעבד המזון ושם במקומה רעל עכברים".
"כן?" שואל צמח והלמות ליבו מאיצה פתאום, "מי עשה את זה? למה?"
"לא יודעים". עלעל מתבונן בגרביו בהבעה מעונה, "אבל מי שעשה את זה רצה כנראה לפגוע בארי, כי רק הוא אוהב קטשופ".
"אה", אומר צמח. ממצמץ בחוזקה. וכשהוא מאפשר לעלעל להיכנס אל תוך מוחו הוא אומר בלי קול: "אנחנו צריכים לברוח מכאן".

"ככה חשבנו בבוקר", מסכים עלעל בקול, "אבל מאז השתנו דברים. עכשיו אנחנו יודעים את האמת על המקום הזה. ואנחנו מבינים את השליחות שלנו בעולם, ואת זה שיש לנו כאן כלים שיאפשרו לנו לנצל את היכולות שלנו עד תום".
"הם רוצים להילחם באירן". צמח מעדיף להמשיך ולדבר דרך מוחו, אופן התקשורת היחידי לו שוביהם אינם יכולים לצותת.

"וודאי שזה מה שהם ירצו! אם יהיו להם אנשים שחושבים במהירות רובוטית ויכולים להנהיג כלים ממוחשבים עם יצירתיות אנושית - זה מאוד מובן. שום כוח לא יוכל לעמוד נגדנו".
הוא מדבר בגוף ראשון רבים, וגם מוחו מלא בהחלטיות נלהבת שמבהילה את צמח מאוד.

"כל מי שפתח אי פעם בְּמַלְחָמָה היה בטוח שהוא ינצח בה", הוא מנסה להחדיר היגיון לראשו של אחיו התאום, "וחוץ מזה, שמי אמר לך שזה הצעד הנכון? מי אמר לך שהקורבנות שתגרור המלחמה הזו יהיו שווים את הניצחון? מה איכפת לנו

לאחר ניסיון התקשורת הבלתי מוצלח בינו לבין דולפין, צמח זהיר יותר. "ארי?" הוא אומר בזהירות, "אתה שומע אותי? זה אני, צמח, ואני משתמש בשיטת תקשורת חדשנית אף אחד מלבדנו לא יכול לשמוע את השיחה הזו".
"איזו צורה?" שואל ארי, רגיל בחידושים.

"אני לא יכול להסביר לך עכשיו, אבל זו יכולת מיוחדת שיש לי. סוג של התקן ביולוגי. לא משנים עכשיו הפרטים".

"איזה מגניב!" אומר ארי כמעט בצעקה, "גם עלעל מסוגל לתקשר כמוך?"
"לא", אומר צמח. "רק אני. ויש לזה סיבה. כנראה לא יהיה נעים לך לשמוע את זה, כי אתה היית כאן המנהיג, עד היום, אבל כשנתנו לכולנו את התרופה ההיא, שבזכותה אנחנו גאונים, קיבלתי משמים את תפקיד ההנהגה של הקבוצה הזו. יש לי את היכולת לשלוט על המוחות של כולכם. אני יכול לעורר בכם רגשות או מחשבות או דמיונות או פחדים. אני יכול להוביל אתכם אחרי החלומות שלי - כי אם אשתף אתכם בהן הם יהיו גם החלומות שלכם".

ממילה למילה הולך תפקידו ונשמע נחשק יותר ויותר, ומזג האוויר במוחו של ארי הולך ומתקדר.
"אבל אני לא רוצה לעשות את זה", מסיים צמח בהקלה, "אני רוצה לברוח מכאן. ואני רוצה שתעזור לי".
"אי אפשר לברוח מכאן". ארי פסקני. "זה אחד המקומות הממוגנים ביותר בעולם".

"מכל מקום אפשר לברוח". צמח פסקני לא פחות, "צריך פשוט לרצות מספיק".

"למה שארצה מספיק? זו הבעיה שלך, לא שלי". ארי קר, מנוכר.
אדישותו מרגיזה את צמח: "זו הבעיה שלך בהחלט", הוא פוסק, "כי אתה לא מנהיג אוהב כל כך, במקרה שלא ידעת את זה. וכל החברים שלך יעדיפו לקשור את הגורל שלהם איתך, ולא איתך". הוא מהרהר רגע ברון וברעל העכברים שהמיר את תמצית הקטשופ, משחזר במוחו את הלכות לשון הרע שלמד עם אבא, ואז אומר לאט: "בוא נעשה עיסקה. אני אציל אותך מהרעלה, ואתה תעזור לי למצוא את הדרך החוצה. סיכמנו?".
ולאחר שהם גומרים לשוחח בארוכה, לא נותר לצמח אלא להמתין בשקט למועד ארוחת הערב.

הידיעה כי קוסטאס קראגוניס תמך באותם אנשים שניסו לחסל אותו גורמת לבדיל בחילה של ממש, "ומה הוא קיבל בתמורה?" הוא שואל.